

РЕШЕНИЕ

№ 6211

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5465** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Н. Г. срещу съдебно решение по н.а.х.д.№ 13320/2021г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 134- ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-016850 на Началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което за нарушение разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за 24 месеца и „глоба“ в размер на 2000 лв. и на основание чл. 183, ал.1 на Г. е наложена глоба в размер на 10 лв. за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, както и за допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че не е доказано от събраните писмени и гласни доказателства извършването на твърдените административни нарушения, като съдът не е проявил необходимата процесуална активност да изясни спорните по делото факти и обстоятелства. Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателното

постановление.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град IV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, от въззивната инстанция е установена следната фактическа обстановка: на 05.08.2021г., около 04:55 часа, в [населено място] на кръстовището на [улица]и ул. Л.“, с посока на движение от [улица]към [улица], като водач на л.а марка О., модел А., с рег. [рег.номер на МПС] по време на извършена проверка, Г. отказал да бъде изпробван за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози с D. test 5000 с инв. № ARKD-0049, тариран на 05.01.2021г. до 01.2022г. На водача бил издаден талон за медицинско изследване с № 087162 за ВМА. При извършената проверка Г. не представил контролен талон към СУМПС. Впоследствие същият не се е явил в лечебното заведение за да даде кръвна проба. В тази връзка, на касатора е съставен АУАН въз основата, на който е издадено и обжалваното пред първа инстанция НП № 21-4332-016850.

Тази фактическа обстановка съдът приел за установена въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства, с оглед което от правна страна съдът приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на атакуваното наказателно постановление. По съществуто на спора, след преценка на събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка съдът е обосновал извод, че извършените от Г. нарушения на чл. 174 ал.3 от ЗДвП и на чл. 100 ал.1 т. 1 от ЗДвП, са доказани по безспорен и несъмнен начин. Настоящият съдебен състав споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 174 ал.3 от ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от

право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Както се посочи, относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В хода на административно – наказателното производство, по никакъв начин не са опровергани фактическите констатации на административния орган, че касаторът е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство. Наказание му е наложено за реализиран административно наказателен състав по чл.174, ал.3 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. В процесният случай актосъставителят се е подписал под съдържащите се в АУАН констатации, относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията му пред СРС безпротиворечиво и категорично подкрепят административно-наказателното обвинение. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени.

В разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употреба на наркотични вещества. В настоящият случай са реализирани и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата, което е възможно. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА, копие от който е приложен по делото. Върху самият талон е положен собственоръчно подпис на касатора, което означава, че наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицински преглед. Изписано е също, че отказва проба с техническо средство. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно жалбоподателят е извършил от обективна страна посоченото в чл.174, ал.3 деяние. Няма данни да е изпълнено предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол/наркотици в кръвта, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е правилна.

По отношение на установеното нарушение на разпоредбата на чл. 100,

ал. 1, т. 1 ЗДвП следва да се има предвид, че съгласно същата водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. За неизпълнение на посоченото задължение е предвидена санкция, регламентирана в чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП, съгласно която водач, който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство, се наказва с глоба в размер на 10,00 лв.

Възражението на касатора, че в съдебното производство наказващият орган не е доказал по безспорен начин твърдяното за извършено от Г. виновно деяние е неоснователно. Актосъставителят е бил разпитан в съдебно заседание. Касаторът не е представил никакви други доказателства, които могат да оборят установените с АУАН факти. Наказателното постановление е издадено от компетентния орган в предвидената от закона форма и срокове. Безспорно е установено извършването на деянията, тяхната противоправност и наказуемост. В случая правото на защита на касатора не е накърнено и материалният закон е приложен правилно. Не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: Страните не претендират разноски.

Така мотивиран и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1905 от 30.05.2022 г. на Софийския районен съд, НО, 134-ти състав по НАХД № 13320 по описа за 2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :